

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **Ing. M. K.**, zast. Mgr. Jakubem Hajdučkem, advokátem se sídlem Sluneční náměstí 2588/14, Praha 5, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 5. 2019, č. j. 17762/19/5200-10423-711708, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 1. 7. 2021, č. j. 59 Af 5/2019 - 33,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Dodatečnými platebními výměry na daň z příjmů fyzických osob doměřil Finanční úřad pro Jihočeský kraj žalobci daň za období roku 2013 a 2014. Žalovaný v záhlaví citovaným rozhodnutím odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

[2] Žalobu proti napadenému rozhodnutí Krajský soud v Českých Budějovicích v záhlaví uvedeným rozhodnutím odmítl, neboť dospěl k závěru, že byla podána opožděně.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl usnesení krajského soudu kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[4] Stěžovatel uvedl, že krajský soud následoval ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, která vychází z premisy, že dnem rozhodným pro počátek doby dvouměsíční lhůty pro podání žaloby je již den doručení žalobou napadeného rozhodnutí.

[5] Uvedeným výkladem však dochází k zjevné absurditě, kdy dvouměsíční lhůta nikdy nebude trvat dva měsíce, ale o část prvního dne pro její určení, kdy ještě není doručeno jednotlivci, méně. K extenzivnímu výkladu se vyjádřil i Ústavní soud v nálezu ze dne 2. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1611/07, z něž citoval. Uvedená lhůta nemůže být ve smyslu tohoto nálezu vykládána jako lhůta dva měsíce minus jeden den. Poukázal na skutečnost, že žalobu lze podat do dvou měsíců „poté“, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení. Lhůta pro podání žaloby o délce dvou měsíců tak začíná plynout až „poté“, co je jednotlivci doručeno. Dosavadní výklad způsobuje, že počáteční lhůta počíná plynout již počátkem dne, v němž teprve dojde k doručení. Čas na vyhotovení žaloby běží jednotlivci tedy i v době, kdy mu není znám obsah tohoto rozhodnutí.

[6] Žalovaný ve vyjádření uvedl, že se plně ztotožňuje se závěrem krajského soudu. Je rozhodné, že lhůta pro podání žaloby je stanovena podle měsíců, nikoli určena počtem dnů. Odkázal proto na pravidla počítání lhůt podle zákona. Poukázal na skutečnost, že napadené správní rozhodnutí bylo žalobci doručeno prostřednictvím datové schránky dne 16. 5. 2019. Lhůta pro podání žaloby proto podle § 72 odst. 1 s. ř. s. uplynula v úterý 16. 7. 2019. Jelikož stěžovatel podal žalobu až dne 17. 7. 2019, byla podána opožděně.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněného důvodu a zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Stěžovatel brojil kasační stížností proti závěru krajského soudu o opožděnosti žaloby. Namítl, že počítáním lhůt tak, jak to učinil krajský soud, dochází ke zkrácení dvouměsíční lhůty o jeden den.

[10] Obecná pravidla pro počítání lhůt ve správním soudnictví jsou upravena v § 40 s. ř. s. Okamžik, kdy lhůta počíná běžet, je v § 40 odst. 1 s. ř. s. určen tak, že „*lhůta stanovená tímto zákonem, výzvou nebo rozhodnutím soudu počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek. To neplatí o lhůtách stanovených podle hodin.*“ V § 40 odst. 2 s. ř. s. je rovněž jednoznačně upraven okamžik, kdy lhůta končí (dobíhá): „*lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Není-li takový den v měsíci, končí lhůta uplynutím posledního dne tohoto měsíce.*“ Na příkladu lhůty v délce 1 týdne, tj. určené podle týdnů, to znamená, že pokud skutečnost určující počátek lhůty nastala v úterý, pak lhůta začne běžet ve středu, tj. v den následující, a doběhne příští úterý, tj. v den, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Takto počítaná lhůta trvá přesně týden, tj. celých 7 kalendářních dnů; obdobně je tomu u lhůt počítaných na měsíce či roky.

pokračování

[11] „Den, který určil počátek lhůty“ (§ 40 odst. 2 s. ř. s.), je tedy den, „kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek“ (§ 40 odst. 1 s. ř. s.). Tento den nelze ztotožňovat se dnem, kdy lhůta „počala běžet“, neboť lhůta „počíná běžet“ ve shodě s výslovným zněním § 40 odst. 1 s. ř. s. až den následující. Dovedeno *ad absurdum*, ztotožnění dne, kdy došlo ke skutečnosti určující počátek lhůty, se dnem, kdy lhůta počala běžet (tj. dnem následujícím), by mělo za následek nekonečnou smyčku a prakticky by znemožnilo počítání lhůt, neboť dnem určujícím počátek běhu lhůty by se pokaždé stal den následující (k tomu srov. přiměřeně usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2003, č. j. 5 Afs 13/2003 - 58, č. 57/2004 Sb. NSS, rozsudek téhož soudu ze dne 26. 5. 2016, č. j. 4 As 12/2016 - 26, či usnesení Ústavního soudu ze dne 26. 11. 2007, sp. zn. IV. ÚS 2043/07, č. 12/2007 Sb. n. u. ÚS).

[12] Na obecná pravidla pro počítání lhůt navazuje (ve vztahu k žalobě proti rozhodnutí správního orgánu) § 72 odst. 1 s. ř. s., který určuje počátek běhu lhůty pro podání žaloby a její délku. Podle tohoto ustanovení „žalobu lze podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou.“ Lhůta pro podání žaloby tedy ve shodě s § 40 odst. 1 s. ř. s. počíná běžet dnem následujícím po dni, kdy bylo rozhodnutí žalobci příslušným způsobem oznámeno; protože se jedná o lhůtu určenou podle měsíců, pro stanovení jejího konce se uplatní pravidlo stanovené v § 40 odst. 2 s. ř. s., dle něhož lhůta určená podle měsíců končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty.

[13] Mezi stranami nebylo sporné, že stěžovateli bylo napadené rozhodnutí žalovaného doručeno datovou schránkou dne 16. 5. 2019; tuto skutečnost ověřil Nejvyšší správní soud i ze správního spisu. Tento den je proto nutno považovat za den, který určil počátek lhůty. Lhůta dvou měsíců pro podání žaloby v souladu se shora uvedeným uplynula v úterý 16. 7. 2019 (den, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty), nikoli ve středu 17. 7. 2019, kdy byla žaloba podána prostřednictvím datové schránky.

[14] Stěžovatelova argumentace neodpovídá shora uvedeným požadavkům zákona na počítání lhůt a soud ji proto nemohl přijmout. Neobstojí ani odkaz na nález Ústavního soudu, neboť se jedná o skutkově odlišnou situaci. Právní úprava počítání lhůt je zákonem dána jednoznačně a nelze se od ní odchýlit. Jediná kasační námitka je pro uvedené nedůvodná a krajský soud nepochybil, pokud žalobu odmítl pro opožděnost.

IV. Závěr a náklady řízení

[15] Z výše uvedeného vyplývá, že napadený rozsudek krajského soudu není nezákonný z důvodu namítaného v kasační stížnosti. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[16] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá

právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. září 2021

JUDr. Radan Malík
předseda senátu